

δὲν θέλω γνωρίσει ποτὲ, οὐδὲν ἔμεινεν, οὐδὲν ἄλλο
μένει ἐμοῦ, παρὰ τὸ ὅτι εἰμι ἐν ταῖς χερσὶ Θεοῦ
τοῦ ζῶντος, ὅστις μ' ἔκρινεν. Κ. ΠΩΠ.

Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Τῆς Παλλάδος τὸ χῶμα πατήσας,
Μὲ χαρὰν καὶ μὲ σέβας
Ἐντονάμα ἐστράφην κινήσας
Πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς τὰ λαμπρά·
Πλὴν ἐστάθην μὲ κρύας τὰς φλέβας,
Ἄμα εἶδα τὰ πάντα νεκρά.

Πῶς θὰ εὔρω ἐνόμιζα νέους
Ἀπελλεῖς καὶ Φειδίας.
Πῶς θὰ εὔρω τοῦ πρώτου μας κλέους
Καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν ζηλωτάς.
Πλὴν δὲν εἶδα ἢ πέτρας τραχείας,
Ἐῖθι κ' ἔθι ῥιμμέναις κ' αὐτάς.

Παρειθύς πρὸς ἐρήμους ταχέως
Ἐπορεύθην δακρύων·
Ἐπὶ θράγου ἀνέβην τραχέως,
Κ' ἐκτολίσσας τρεμούσας χορδὰς,
Κ' εἰς τὴν λύραν μου ταύτας τανύων,
Πικρὰς ἔψαλα μόνος ᾠδὰς.

Δύω δ' ᾠδὰς θρηνησὰς καὶ κλαύσας,
Ἀνηγέρθην μὲ στῆθος
Πάλλον· κάτω τὴν λύραν δὲ θραύσας,
Ἀνεχώρησα χύνων ἄράν.
Πλὴν ἐστράφην κ' ἐστάθην ὡς λίθος
Μεταώρου ἰδὼν τὴν φοράν.

Ἰψηλὰ στὴν Ἀκρόπολιν εἶδον
Νὰ κατέλθῃ τὸν δρόμον
Φωτοβόλος χορὸς νεανίδων·
Καὶ ἔγγυς τοῦ Θεσείου ἐλθὼν,
Τοῦ Φειδίου ἐζήτει τὸν δόμον,
Τὸν Φειδίαν νὰ εὔρῃ ποθῶν.

Ὁ χορὸς ὁ οὐράνιος ἦτον,
Ὁ Ἀπόλλων αἰ Μοῦσαι
Κ' ἡ θῶα τριάς τῶν Χαρίτων.
Πλὴν εἰς μάτην παντοῦ αἰ θεαὶ
Τὸν περιδοξὸν λάτρην ζητοῦσαι,
Τὸ πικρὸν ἐξεφώνουν οὐαί!

Μετὰ λύπης πολλῆς ἐθεώρουν
Τοὺς ναοὺς κρημνισμένους.
Καὶ ἂν ἦν ἡ πατρὶς τῶν ἡπόρουν
Αὐτ' ἡ γῆ ἡ γυμνὴ καὶ νεκρά.
Καὶ ἡμῶ μ' ὀφθαλμοὺς δακρυοσμένους
Αὐτὰ ἔλεγον ὄλαι πικρά·

Ποῦ οἱ χρόνοι κ' οἱ ἄνδρες οἱ τότε,
Οἱ ναοὶ καὶ οἱ τάφοι!
Οἱ τῆς Δόξης θερμοὶ θιασῶται,
Καὶ τὰ τρόπαι' αὐτῶν τὰ πολλὰ!
Τώρα φεῦ! εἰς αὐτὰ τὰ ἐδάφη
Τοῦ ὀλέθρου ὁ Δαίμων γελᾷ.

Ποῦ ὁ φίλος μας φεῦ, ὁ Φειδίας,
Ὅτε πέτρας κομίζων
Ἐκ Πεντέλης μετὰ εὐλαβείας,
Μὲ τὸ γόν' εἰς τὴν γῆν ταπεινὸν
Μᾶς ἐζήτ' ὑψηλὰ ἀτενίζων
Τῶν θεῶν τὸν εὐρὺν οὐρανόν!

Κ' εἰς ἀγλὴν ἀντικρὺ φωτοβόλον
Τοὺς θεοὺς διακρίνων,
Αὐτὸς μόνος ἑώρα ἐξ ὄλων
Τὴν θεότητα ὄλην γυμνήν,
Καὶ τὸν λίθον ἐποίει ἐκεῖνον
Δαρυφόρον Παλλάδα σεμνήν.

Εἰς τὸν τάφον ὁ φίλος μας καίται.
Ἡ δ' Εὐρώπη λαβοῦσα
Τὰ ὠραῖά του ἔργα μιμνῆται.
Κ' ἡ πατρὶς ἡ Ἑλλάς μας ἴ νῦν,
Εἰς αὐτὰ ἀδιάφορος οὔσα,
Διατρέχει ὁδὸν σκοτεινὴν.

Ἄν ἐντεῦθεν μακρὰν διωχθεῖσαι
Πρὸ αἰῶνων αἰ Μοῦσαι,
Καὶ παντοῦ φιλικῶς ξενισθεῖσαι,
Ἐωρῶμεν τὰ πάντ' ἀμαυρά·
Τώρα πάλιν ὀπίσω ἐλθοῦσαι,
Φεῦ, τί βλέπομεν! ποῖα χαρά!

Εἰς τῆς λύρας μας πάλαι τὸν τόνον
Ὁ λαὸς μεθυσμένος
Τὸν ναόν μας τὸν θεῖον κυκλώνων,
Μᾶς ἀνύψου βωμοὺς μὲ τιμάς.
Ἀλλὰ φεῦ! τώρα μ' ἄγριον μένος
Τοὺς πατεῖ κατατρέχων ἡμᾶς.

Φιλομούσων χορεία νὰ ἰδῇ
Τὸν ναόν μας διψῶσα,
Ἄδροτάτας δαπάνας τῆς διδῆι.
Ἀλλὰ φεῦ! ἐναντίος χορὸς
Κατατρώγει τὰ δῶρα τὰ τόσα
Καὶ ἡμᾶς κολαφίζει σκληρῶς.

Τοὺς φιλάτους ἡμῶν θιασῶτας
Κατατρέχει τὸ στῆθος
Τοὺς πατάσσει, καὶ θέλει τὰς πρώτας
Νὰ τοὺς πνίξῃ γλυκείας φωνάς.
Κι' αὐτοὶ κρῶσι, λιπόντες τὸ πλῆθος,
Ἐρημίας ζητοῦν μακρινάς.

Εἰς τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἑλικῶνος
Τοὺς αὐγαζοντας ὤμους
Ἄς πετάξωμεν ὄλαι συγχρόνως.
Καὶ τοὺς φίλους ἡμῶν τοὺς πιστοὺς
Εἰς αὐτοὺς ἄς δεχθῶμεν τοὺς δόμους,
Κι' ἄς συμπάλωμεν μόνον μ' αὐτοὺς.

Αὐτὰ εἶπε, κ' εὐθύς φωτοβόλος
Ἰψηλὰ ἐπετάθη
Τῶν θεῶν ὁ χορὸς αὐτὸς ὄλος.
Πλὴν πολὺν δὲν τὸν εἶδα καιρὸν.
Εἰς τὰ νέφη ἐκρύβη κ' ἐχάθη.
Κ' ἐγὼ ἔμειν ἀκόμῃ ὄρων.